

32. Pikin festival

VELENJE

10. – 15. SEPTEMBER 2021

Pikaste Nogavičke

SEPTEMBER 2021

Pikine dogodivščine
v deželi igre za vse

www.pikinfestival.si

Pikin dnevnik

Pika rada beleži spomine na lepe trenutke, zato je tudi letos med svoje pomočnike povabila novinarke in fotografe, ki so skrbno spremljali dogajanje v Pikini deželi in utrinke zapisovali v Pikin dnevnik. »Ko bom daleč stran in bom odštevala dneve do naslednjega Pikinega festivala, mi bo Alfred prebiral zgodbe o naših pustolovščinah. Tako se bomo skupaj zabavali celo leto!« je Pika zaploskala domisljici.

Pika je prinesla igro za vse

»Igra za vse, Pikin festival naj se začne!« je množici prijateljev zaklicala Pika Nogavička, ko je v petek, 10. septembra, prispele v Pikino deželo in slavnostno odprla 32. Pikin festival. Tako se je začel pester festivalski vikend, ko so prizorišča v okolici Titovega trga in na Mestnem otroškem igrišču igro za vse ponujala od 10. do 18.30. Pikin festival se je nadaljeval tudi v ponedeljek, torek in sredo (13.–15. septembra), ko je bilo 12 prizorišč odprtih od 15.30 do 18.30.

Pikin pisan svet je razgibalo 19 gledaliških in lutkovnih predstav, 10 koncertov, 11 pouličnih dogodkov in delavnic, 4 filmske predstave, 7 umetniških četrti, 5 razstavišč, 20 ustvarjalnih delavnic in 10 interaktivnih postaj. Predvsem pa na tisoče pik, kitk, pisanih nogavic, gusarskih zastav in čalapink.

Pikina Ladja je prispela v varen pristan

V Pikino deželo je srečno prispel tudi kapitan Nogavička s svojo gusarsko posadko, ki je dovolj pogumna in ravno prav navihana, da se lahko poda na tako veliko pustolovščino. Še sreča, saj jih je tokrat na dolgi plovbi z otoka Taka-Tuka čakalo še posebej veliko izživov. Komaj so se izognili povratnemu toku, ki bi jih lahko vrnil v preteklost. Uspešno so obpluli tudi greben sluzavih spužev, ki so nočna mora gusarjev, saj zaudarjajo bolj kot ladijsko stranišče. Pobegnili so tudi jati morskih deklic, ki so tako lepe, da tudi najbolj trdovratnemu gusarju od sreče na mah poči srce,

če jih le ošvrkne s pogledom. Tako je bilo sidranje gusarske ladje v središču Pikine dežele na Titovem trgu v Velenju mala malica. Gusarji so si v Pikinem mestu privoščili še veliko malico – toliko čalapink, kot jih je Ficko lahko spekel z zavezanimi očmi. Med festivalom so Pikine prijatelje dobre volje vabili na palubo. Ste vi pokukali v kajuto kapitana Nogavičke?

Med nami je bila Pikina ambasadorka z rdečim noskom

Na predvečer igrivega družinskega vikenda je Pika gostila častno pokroviteljico 32. Pikinega festivala – klovneso in pisateljico Evo Škofič Maurer. Umetnostni zvrsti, ki temelji na humorju in zato v ljudeh vzbuja pozitivna čustva in občutke, je tako predana, da je s pomočjo rdečega noska, najmanjše maske na svetu, radoživost, veselje in pogum prinesla tudi tja, kjer so najhujše skrbi. Je ustanoviteljica slovenskega društva Rdeči noski, ki svoje člane redno pošilja v bolnišnice na klovnske vizite. Pikini pomočniki z letošnjo dobrodelno akcijo med festivalom zbirajo cekine za donacijo temu društvu, Pika pa se je Evi Škofič Maurer poklonila s podelitvijo častnega naziva Pikina ambasadorka.

Razlogov, zakaj si to čast zasluži, je toliko, da jih Pika ne more naštet, ker vmes postane lačna in se ji začne kolcat. Eden od njih pa je gotovo tudi ta, da je Eva Škofič Maurer ena najbolj zvestih obiskovalk Pikinega festivala. Pravzaprav gospa Sfrčkljana, ki včasih oponaša Evo. Oziroma Eva oponaša njo. »Joj, saj ne vem, ker ni ene brez druge,« je zamahnila Pika in si nadela najbolj pisane nogavice, saj je v soboto obiskala nastop čisto prave klovnese. Pikina ambasadorka Eva Škofič Maurer je namreč na Mestnem otroškem igrišču nastopila v vlogi Profesorice Sfrčkljane.

Pika je prinesla igro za vse

Pika je nadvse ustvarjalna, ko si mora izmisliti nove razloge, da ne gre v šolo. Tako je izumila številne ustvarjalne delavnice. »Z ustvarjanjem se igram in učim obenem – to je prava zabava!« pravi Pika, ki je na Mestnem otroškem igrišču pripravila celo paleto ustvarjalnih delavnic, veliko pa jih je postavila tudi v druge kotičke Pikine dežele.

Med igrali in Pikinimi kotički z raznimi kulturno-vzgojnimi vsebinami so stale pisane mize, obložene z različnimi materiali. S pikastimi domislicami so vabile k ustvarjanju. Nudile so staro blago, barvno volno, stare gumbke, zgoščenske – Pika se kar ni mogla odločiti, kje naj se loti ustvarjanja. »Mogoče bi iz kljukic ustvarila letalo. Ali pa bi iz starih CD-jev in perja naredila bleščečega pava,« se je ozirala naokrog in opazila tudi majhne miške in pujske, pošastkote, mačke s prefinjenimi rutami, leteče kačje pastirje in majhne ježke. »Saj si lahko izdelam celo živalsko kraljestvo!« To pa še ni vse. Izdelali smo si lahko tudi igro Miška išče sir, ki je podobna igri Človek, ne jezi se. Otroške roke so bile res močno zaposlene. Kot zanimivost pa je Pika zabeležila: »Porabili smo kar 13 kilogramov riža za obtežilnike papirja.« Ustvarjalne delavnice je ponujala tudi skoraj vsaka Pikina umetniška četrt. V glasbeni smo barvali in reševali labirint, v knjižni smo vsak dan ustvarjali kaj novega. »V nedeljo sem tam narisala gozd na papirnat krožnik,« se je spomnila Pika. V lutkovni smo si lahko ustvarili svojo majhno lutko in z njo zaigrali na mini lutkovnem odru.

Raznovrstne zanimive in poučne delavnice je ponujala tudi Galerija Velenje, kamor smo se odpravili s Piko na čelu. Tukaj smo lahko postali pravi umetniki in spoznali različne ustvarjalne tehnike. »Se lahko naučim narediti svoj animiran film?« je bila radovedna Pika. Seveda! V delavnici Ko risba oživi smo se spoznali z osnovami animacije. Vse skupaj pa je potekalo takole: »Imeli smo zelo velik list papirja, nad njim pa je bila kamera. Nato smo vsi imeli samo 5 sekund časa, da smo kaj narisali. Nato smo se umaknili in naredili sliko. To smo večkrat ponovili, dokler list papirja ni bil poln igrivih likov in oblik. Posnetke smo zavrteli in nastala je pravicata risanka,« si je zabeležila Pika in se že naslednji trenutek navdušila nad stripom. »Vedno sem želela biti stripovska junakinja,« je hitela na delavnico Ilustracija v stripu, na kateri smo spoznali osnove risanja stripa. Ustvarjali smo tudi z volno, barvali Enci benci izštevance z akvarelnimi barvicami in se preizkusili v reševanju ugank. Naši nagajivi Piki pa je bila zelo všeč delavnica Staro za novo, na kateri smo iz porabljenega rolice toaletnega papirja ustvarili petelinčka, ki strelja jajce.

Pikin svet ustvarjalnih delavnic je bil res igriv in poučen.

Pikina ustvarjalna ideja

»Vas zanima, kako napraviti obtežilnik za papir?« je navdušeno vprašala Pika. Čisto enostavno. Najprej vzameš staro nogavico, po možnosti čisto. Napolniš jo z rižem, narediš kepico in zavežeš. »Spominja na ribo, kajne?« si je svoj obtežilnik ogledovala Pika. Točno tako! Zato ribici nalepiš oči in usta, ki jih izrežeš iz kolaž papirja, morda iz jogurtovega lončka, lahko celo našiješ gumbke – le pobrskaj po domišljiji. Tako, zdaj imaš obtežilnik za papir, da ti nagajivi veter ne more odpihniti listov in se lahko brez skrbi učiš zunaj.

Pohajkovanje s Piko po umetniških četrtih

Kako veliko je Pikino mesto in vsepovsod lahko najdemo čudovite koticke zabave, znanja in ustvarjalnosti! Vsaka četrt skriva nekaj posebnega in vsaka je edinstvena.

Pika nas je pričakala na ograji Galerije Velenje. »Ste že obiskali moje umetniške četrti?« jo je zanimalo. »Kar za mano,« zamahnila in se odkotalila do Umetniške ulice na travniku ob galeriji. Takoj smo zagledali Alfreda, Pikinega zvestega konja, ki je budno spremljal dogodivščine Likovne, Muzejske in Filmske četrti. Likovni atelje je že bil okrašen s prečudovitimi slikami mladih ustvarjalcev. Mlade Pike in gusarji so na slikarskih stojalih risali in barvali z voščenkami in temperami, opazili pa smo tudi kiparje, ki so iz gline oblikovali krasne izdelke – od posodic do živali.

Malo smo se obrnili in že smo se znašli v Muzejski četrti, kjer smo lahko spoznali otroški muzej Hermanov brlog. Pikini prijatelji so prinesli veliko čudovitih iger. Pika se je takoj preizkusila v sestavljankeh, kockah ter z Anico in Tomažem odigrala hitro igro Herman, ne jezi se. Prejšnje dni je bil z nami tudi Muzej premogovništva Slovenije. Krtek Ligi je prinesel skrinjo premoga, v katerem smo iskali zaklad. Z Muzejem Velenje smo lahko spoznavali igre naših staršev in starih staršev. Za poslastico so prinesli še hodulje in vsi smo vsaj za trenutek lahko postali velikani.

Prečkali smo travnik in že smo se znašli v Filmski četrti. Tam se je mirno sprehajal Kinozaver in nam veselo pomahal. Vas je kdaj zanimalo, kako se ustvari nemi film? »To pa ni zame, jaz pa že ne morem biti tiho,« je ugovarjala Pika, ki si sploh ni predstavljala, kaj je nemi film. »Nič ne skrbi,« je na pomoč priskočil Kinozaver in zagrabil kamero. Hitro smo natrosili še nekaj idej in že smo pisali scenarij. Pika je režirala. Kazala nam je, kako naj skačemo, igramo in plešemo. »Zdaj pa skok in lepo v počep,« je ukazovala. Kaj hitro smo si lahko ogledali svoj nemi film tudi na zaslonu.

Na travniku ob galeriji je bilo prijetno, pisano Pikino mesto skriva toliko pikastičnih zanimivosti. Pika je skočila na rumeno pikasto kolo in se odpeljala proti travniku ob Domu kulture Velenje. »Spoznajte moje pravljичne prijatelje,« je naznanila in nas povabila v Lutkovno četrt. Tam je bil postavljen oder, na njem pa prekrasne lutke. Lutkovno gledališče Velenje nam je odigralo veliko čudovitih zgodb. Obiskali so nas Medved in Zlatolaska, Princeska na zrnu graha, Volk in sedem kozličkov, Lisička zvitorepka, Trije prašički in drugi junaki. Pika je sedela v prvi vrsti in ploskala. Sprehodili smo se še so lutkovnega šotora, kjer smo spoznali Piko v obliki različnih lutk in opazovali, kako delujejo. »A to še ni vse,« je rekla Pika in pokazala lutko, ki jo je ustvarila v delavnici. »Lahko bi odigrali predstavo, a me srbijo pete,« je pograbila kolo in se odpeljala proti Plesni četrti pred velenjsko mestno hišo.

Morala je pohiteti, saj so jo prijatelji iz Plesnega studia N že čakali, da bi mlade plesalce naučila plesati Pikin ples. »Sama sem si ga izmislila,« se je hitro pohvalila. Kako super smo se imeli! Plesali smo, peli in se smejali. Naučili smo se nekaj baletnih korakov, stresli tremo s plesnimi igrami ali pa kar prosto plesali s pisanimi rutami. Kasneje smo si ogledali še predstavo Pipoca Academy, ki je predstavila capoeiro. »To je brazilska borilna veščina in združuje tudi ples in akrobacije,« je z zanimanjem opazovala Pika.

Znova smo se podali na pot. »Hitro za mano,« je zamahnila Pika in kar stekla proti Mestnemu otroškemu igrišču, vmes pa naredila še kakšno kolo. V bližini vhoda smo opazili hiško za napisom Knjižnica. Pika je že ležala na tleh in sodelovala pri pravljичni jogi. »Veste, branje je lahko zelo zabavno, če dodaš še malo igre,« je rekla med stojo na glavi. V Knjižni četrti si je vsak izposodil eno knjigo in se pod krošnjami velikega drevesa potopil v pisani svet črk in besed. Malo smo ustvarjali, malo smo brali in malo lovili ribe.

A že kmalu nas je zmotil zvok glasbe, ki je prihajal od nedaleč stran. In kmalu smo zaslišali tudi Piko, kako na ves glas poje. »Če si moj prijatelj, mi reci Pika Nogavička!« je odmevalo po vsem igrišču. V Glasbeni četrti je ves čas odmevalo igranje klavirja ali harfe. Tudi tukaj so nas čakale igre. Pogumni pevci so za nagrado prejeli pobarvanke instrumentov in se preizkusili v glasbenem labirintu. Pika je zamikala tudi igra ritma, veselo je ploskala in plesala ob Madžarskem plesu št. 5.

In tako smo obiskali vse prečudovite in raznovrstne Pikine umetniške četrti in videli, kako pisan je svet ustvarjanja. »Kmalu se spet vidimo,« je pomahala Pika in se s kolesom strumno in pogumno podala novim dogodivščinam in igram naproti.

Pikine sejemske dogodivščine

Pikino mesto je vseh pet dni tako lepo dišalo po čalapkah in sladkorni peni in kokicah in drugih dobrotah, ki so jih na stojnicah ponujali Pikini pomočniki. V nedeljo pa je Pika pripravila tudi BazArt. Če ste se sprehodili po Cankarjevi ulici, se zagotovo niste mogli upreti vabljivim stojnicam in njihovi ljubki ponudbi. Pikini ustvarjalni prijatelji so namreč prinesli polne skrinje čudovitih unikatnih izdelkov.

»Kar za mano,« nas je Pika vodila do prve stojnice, ki je ponujala najbolj odštekane otroške knjige. Kupili ste lahko interaktivno knjigo, ki otroke v zgodbo vključuje tako, da pomagajo junakom. Ali pa takšno, v kateri bralci sami odločajo, kako se bo končala gusarjeva zgodba.

»Najbolje bi bilo, da se sploh ne bi končala,« je razmišljala Pika.

Zagotovo ste lahko našli tudi kakšno idejo za darilo. Pisana in unikatna ponudba torbic, kap, oblačil in nakita je marsikoga očarala – tudi našo Piko. »Poglejte, uhani s Pikino sliko!« je bila ponosna. Živahni uhani, verižice in zapestnice so izžarevali radost in barvitost Pikine dežele. Obiskale so nas tudi ljubke kvačkane živali, med katerimi se je prepoznal Ficko. Za vsako mamico in vsakega očka pa se je našla tudi kakšna skodelica z zabavnim potiskom, ki jim bo polepšala še tako težka jutra.

Ali od nakupovanja tudi vam zazeva luknja v želodčku? »Jaz sem postala lačna, da bi lahko zmazala vse Alfredove sladkorčke,« je zagodla Pika. Še sreča, da je našla stojnico s sladkarijami, si je mislil Alfred. Kakšno ponudbo je imela! Veliki, majhni, pisani, prozorni, mehki, trdi, kislji, sladki in vsi drugi bonboni, ogromne lizike in pecivo. Pikini gostje so se res lahko posladkali. Če vam bonboni niso teknili, pa ste lahko našli tudi slastne vafle, vroč krompirček, sočen hamburger in še celo vrsto prigrizkov. »Ne pozabite prihraniti prostor v želodčku za čalapinke,« je Pika svetovala vsakomur, ki je cedečih slin sledil nosu v Pikino mesto.

Po kosilu se je prileglo še malo vznemirljivega pričakovanja. Pikini gostje so lahko lovili pikasto srečo na srečelovu in radovedno kukali v vrečke z zabavnimi nagradami. Manjkala ni niti Pikina trgovina, založena z raznimi pikastičnimi spominki, da bo Pika z vami celo leto. Kakšni zakladi so se skrivali med njimi! Nenazadnje pa ste po Pikini pošti lahko poslali razglednico s Pikino znamko in vsem povedali, kako čudovito je v Pikinem mestu.

Pikine interaktivne igrarije

Se spomnite preizkusov v dvigovanju uteži, podiranju domin, spretnostnem nošenju jajc, ugotavljanju barve palačink, peki in v ciljanju tarč? »Seveda!« vzklikne Pika in obrne novo stran v svojem festivalskem dnevniku, na kateri so zabeleženi utrinki z interaktivnih postaj na ploščadi pri Domu kulture Velenje.

Na prvi postojanki ste se lahko z dvigovanjem uteži ogreli za tekmovanje s Piko v dvigovanju konja. Je kdo premagal najbolj močno deklico na svetu? Najbrž ne, sicer bi Pika izgubila stavo s Fickom, ki bi ji na glavo postavil rdeče jabolko in vanj streljal z lokom.

Naslednji izziv vam je izbrala kar igra Marjanca. Pikini pomočniki so zavrteli vrtalko in navijali za vas, ko ste se spopadli z novo nalogo. Z metom žoge ste lahko podirali domine in stolp, če vas Ficko, ki je velik ljubitelj povzročanja nereda, ni prehitel.

Veste, da se lahko skozi igro marsikaj naučimo? Denimo štetja do 32. Ciljali smo koše s številkami in seštevili točke. Kako ponosen je bil Alfred! Pika ga je vedno, ko se je naučila česa novega, nagradila z dodatnimi pikami. Vsem, ki črke v abecedi rade zbežijo in se prehitujejo, je Anica, ki že čisto sama bere in piše, pomagala črkovati P-I-K-A. Uporabila pa je kar pokrivalke s črkami in žogico.

Na naslednji postaji so bili v stalni pripravljenosti Pikini kuharji. Premagati smo namreč morali oviro in uspešno prinesiti jajce na žlici do cilja. »Je tebi uspelo? Meni ni vedno, pa nič ne de, saj se moji pomočniki iz vsakega jajca spekli tri čalpinke,« je Pika navijala, da bi tekmovalci čim prej izgubili ravnotežje. Kapitan Nogavička pa je po tihem upal, da bodo kuharji spekli tudi njegovo najljubšo sladico – skutne čalpinke. Je bilo jajc dovolj?

Pred pojedino pa ste morali razvozlati še eno uganko: kakšne barve morajo biti ravno prav zapečene čalpinke? Da se niso zažgale, jih je bilo potrebno pravočasno obrniti. In to tako, da vam jih akrobat ni izmaknil, če ste jo vrgli previsoko v zrak.

Pika ob tabornem ognju

Te zanimajo taborniške pustolovščine – šotorjenje, preživetje v naravi, gledanje zvezd in petje ob tabornemu ognju? Želiš spoznati prave tabornike? Nič lažjega! Člani rodu Jezerski zmaj Velenje namreč vsako leto taborijo na Pikin festivalu. Letos so te vabili na Mestno otroško igrišče.

Tam so predstavili svoje uniforme – kroje. Pikine prijatelje so učili vezati vozle. Skupaj so zaneli ogenj. Starši se lahko naučijo pravilnega signaliziranja. V šotoru pa so lahko legli k popoldanskemu počitku, če jim ni Ficko preveč nagajal.

Najbolj radovedni so sprejeli taborniški izziv in se podali na orientiring po otroškem igrišču. »Orientiring je v bistvu orientacijski pohod, pri katerem moraš na kontrolnih točkah opraviti določene naloge,« je razložila Pika in namignila, da pohodnike na koncu čaka sladko presenečenje.

Pika je v svojem dnevniku podčrtala:

Biti tabornik pomeni biti odgovoren, samostojen, znati poskrbeti zase ter za naravo.

Velenjski taborniški rod Jezerski zmaj je eden od večjih rodov v Sloveniji.

Taborniške aktivnosti potekajo vsak petek ob 17. uri na osnovnih šolah.

Kjer je dim, so tudi Indijanci

Poznaš različne mite in legende o Indijancih? Poznaš zgodbo o Winnetouju? Želiš ob ognju poslušati indijanske pripovedke in srhljive zgodbe? Veš, kje v Pikini deželi lahko svoje dobiš čisto pravo indijansko ime? V Pikinem indijanskem taboru! Kje je? »Kjer voda šumi in po čalapkah diši!« je Pika brž sestavila uganke in obiskovalce usmerila na zelenico v stranski ulici Pikinega mesta na Titovem trgu. V pravem indijanskem tipju, »kot se prav reče indijanskemu šotoru,« pripomni Pika, so lahko zaigrali na bobne, pobožali eksotične krznene kožuščke in poslušali indijanske zgodbe. V taboru so si lahko ogledali čudovit totem, ki so ga Indijanci stesali, izrezljali in barvito poslikali prav za Pikin festival.

»Pika je zanela indijanski ogenj in prebudil se je indijanski duh. Nihče ga ni videl že dolgo časa. Pojavila sta se indijanska dvojčka, ki sta pleme popeljala skozi zgodovino. Nagajiv gusar je medtem oprezal za kanujem, da bi ga preizkusil v bližnjem vodometu. Pika je pokazala zvestobo poglavarju, ko je gusarja zamotila z namigi o zakladu, da je takoj pozabil na kanu. Nato sta sestavila načrt za obrambo vasi pred kavbojci. Moraš se naučiti jezdit, saj naju čakajo pustolovske misije. Si na to pripravljen?« je Alfred hitel razlagati Ficku o vsem, kar sta s Piko doživela v indijanskem taboru, medtem ko je Ficko obračal čalapinke.

Pikin prevoz

Letos smo se po Pikinem mestu prevažali na naravno pikastičen način – z gosonicami ali metulji na kolesih. Pikin pomočnik je ustavljal štoparjem, ki so lahko uživali v vožnji do naslednje postaje. Včasih, ko je bil strojevodja že malce utrujen, je Pika vpregla Alfreda. Ko se je ta naveličal krožiti po Pikinem mestu, pa je za vajeti poprijela kar Pika, Ficko pa jo je spodbujal s strehe Pikinega inovativnega vozila.

Gasilsko tekmovanje za zlato piko

V soboto je pred Gasilskim domom Velenje potekalo gasilsko tekmovanje pionirk in pionirjev za zlato piko, ki ga Pika prireja s prijatelji iz Prostovoljnega gasilskega društva Velenje. Prvo mesto med pionirkami je osvojila ekipa PGD Velenje, drugo mesto ekipa PGD Šentilj in tretje ekipa PGD Šoštanj-mesto. Med pionirji je prvo mesto osvojila ekipa PGD Šentilj, drugo ekipa Šoštanj-mesto in tretje mesto ekipa PGD Velenje. Pika je ponosna na vse male gasilke in gasilce, ki pazijo na ogenj, kadar Ficko peče čalapinke.

Pika že 10 let podeljuje bralne značke

Bilo je sončno ponedeljkovo popoldne, ko so se male Pike in gusarji zbrali pred pravljico Pikino hiško na Mestnem otroškem igrišču in se posedli na mehke blazine. Vsi so nestrpno čakali, da se začne slovesna podelitev Pikinih bralnih značk, pardon, gumbkov.

»No, pa le nisem zamudila,« si je oddahnila Pika, ki je hitro skočila s svojega kolesa naravnost pred mikrofon. »Ste prebrali mojo knjigo?« je bila radovedna Pika, saj je bila na seznamu knjig za Pikino bralno značko tudi knjiga Pika Nogavička Astrid Lindgren. Gostiteljica je mlade knjižne molje preizkusila tudi z nagradnim vprašanjem: »Kako je ime mojemu konju?« Mislite, da se je kdo zmotil?

Za vse male knjižne molje, ki so prebrali dovolj knjig za Pikino bralno značko, je Knjižnica Velenje pripravila prav posebno nagrado: Pikin gumbek, priznanje in pikasto visoko petko. Pika je najprej sprejela zlate bralce, pridne Pike in gusarje, ki so že tretje leto zapored opravili bralno značko. Posebna čestitka je šla prvim trem razredom Osnovne šole Mihe Pintarja Toleda, ki že vrsto let sodelujejo pri Pikini bralni znački. Pika je učiteljici predala kar 146 priznanj in gumbkov. Pikino deželo pa so obiskali tudi prijatelji iz drugih krajev. Knjižničarki iz Mozirja in Slovenj Gradca sta tudi njim razdelili nagrade.

Kaj pa je letos najbolj zanimivo? To, da je Pikina bralna značka praznovala okroglih 10 let. Pika je zato v goste povabila svojega starega prijatelja, ki je Pikine bralce zabaval že pred desetimi leti na prvi podelitvi Pikinih bralnih značk. Besedo je z veseljem predala Primožu Suhodolčanu, ki že vrsto let razveseljuje otroke in mladino s svojimi živahnimi in zabavnimi zgodbami, kot so Košarkar naj bo, Živalske novice, Ti kanta požrešna in mnoge druge. Napisal pa je tudi športne zgodbe, ki govorijo o Tini Maze, Goranu Dragiču in sedaj še o Primožu Rogliču. »Te knjige so odlični način, da spoznate naše športnike. Me prav zanima, kdaj bomo brali o Janji Garnbret,« se namuzne Pika.

»Dolgo si se obiral, preden si se vrnil na festival,« je Pika dregnila Primoža. »Bil sem tukaj pred davnimi časi, ko sem še imel lase,« se je zasmeljal in se obrnil k občinstvu: »Veste, kaj je moja najljubša domača žival?« je vprašal. Odgovor je presenetil vse – celo Piko. »Hladilnik!« Otroci so se krohotali besedam in zgodbam pisatelja. Za darilo vsem pridnim bralcem je prinesel spominski urnik in jim zaželel »dolge počitnice, veliko snega, srečno novo leto in lepo se imejte!«

Med knjigami v Knjižni četrti je Pika Primožu zastavila še nekaj vprašanj.

Letos sem zaukazala »Igra za vse!« in me zanima, katera je tvoja najljubša igra iz otroštva in katera je danes?

Najljubša igra iz otroštva je bila, ko sem ob enih popoldne prišel iz šole, sem vrigel torbo v kot in potem je do desetih zvečer niso našli. Iger pa je bilo ogromno in nekatere so zdaj že pozabljene. Vseeno je bila ta glavna za nas žoga. Z žogo se še vedno zelo rad igram, a ne več tako divje kot včasih. Sem pa zdaj veliko na kolesu in plavam.

Katero mojo lastnost pa bi najraje imel?

Radovednost in igrivost.

Že dolga leta sva dobra prijatelja. Kam misliš, da bi skupaj odpotovala, če bi lahko šla kamorkoli po svetu?

Vedno v neznano in vedno čez naslednji hrib.

Saj veš, da jaz zelo nerada berem. Kako bi me prepričal, da začnem več brati?

Saj bereš, mogoče bereš samo jedilni list ali navodila za uporabo ali pa kako si narediti kitke. Imamo različna vrsta branja in verjamem, da ni važno, kaj bereš. Važno je, da bereš.

Kakšno kratko zgodbo bi napisal o meni, kakšno dogodivščino bi mi ustvaril?

Eno takšno potovalno. »Z nasmehom okoli sveta,« recimo.

Pisal si o veliko zanimivih likih, o Peteru Nosu, Ranti, Milu strašilu in o Maksu in Sanji. Imajo tvoji knjižni junaki z mano kaj skupnega?

Vsi moji knjižni junaki so ravno takšni kot ti. Radovedni, živahni in nikoli se ne ustavijo. Vedno si izmislijo kaj novega. Bolj je smešno in nenavadno – bolj je zabavno. In tudi moji junaki so takšni.

Jaz si, tako kot ti, tudi rada izmišljam svoje zgodbe. Vendar tudi meni včasih zmanjka idej. Od kod črpaš navdih in kako obnoviš domišljijo?

Moja učiteljica mi je vedno rekla: »Primož, po svetu moraš vedno hoditi z odprtimi očmi!« Saj z zaprtimi ne moreš, ker potem se zaletiš v kakšno drevo ali drog ali kaj takega. Tako da jaz vedno hodim po svetu z odprtimi očmi in potem si te zgodbe zapisujem. Kot pravim – življenje samo piše zgodbe, jaz mu pri tem samo malo pomagam.

Pika sprašuje

Čarodej Sam Sebastjan

Sanje vsakega otroka so, da bi znal čarati. Ali pa da bi si vsaj lahko ogledal kakšno čarodejsko predstavo. »Nič lažjega,« je poskočila Pika in v Pikino deželo pripeljala prijatelja Sama Sebastjana, ki je uprizoril unikatno predstavo. Pet plišastih kandidatov se je z različnimi čarodejskimi točkami potegovalo za naziv zmagovalca čarodejskih naj talentov. Sebastjan je v pogovoru s Piko razkril, za kakšne čarovniške vragolije gre.

Lahko rečemo, da ti je bila čarovnija položena že v zibelko. Magičen si kot jaz. V čem se še lahko poistovetiš z mano?

Prva podobnost je zagotovo ta, da nisem ustrezal šolskemu sistemu. Ves čas sem bil črna ovca. Drugačen sem bil že kot mali deček. Čarovnija me je zanimala že od nekdaj. Moral sem se upreti sistemu in ubrati svojo pot. Čaranja sem se lotil na svoj način, vendar je bilo samo vprašanje časa, kdaj in kako mi bo uspelo. Nisem klasičen, izšolan čarodej.

Katere so tiste bistvene lastnosti, ki jih moraš imeti kot čarodej, da prepričaš otroke?

Samo verjeti moraš v to, kar počneš. Biti čarodej prav tako pomeni biti gledališki igralec. Z otroki moraš znati vzpostaviti kemijo, jih prepričati in najti poseben pristop, kako z njimi sodelovati. Moraš se znati živeti v vlogo. Če verjameš sam vase, potem bodo vate verjeli tudi gledalci. Ključnega pomena je zagotovo tudi samozavest. Vsak bodoči mladi čarovnik se mora naučiti potrpljenja. Ves smisel je v tem, da se zavedaš tega, da v prvi vrsti čaraš zase.

Če bi mene in otroke učil čarati, kateri trik bi izbral? Kateri je najlažji za učenje?

V bistvu triki niso zahtevni. Ti bi mogoče imela težave z razumevanjem besedil, ker knjige bereš obrnjene na glavo. Vse trike oziroma navodila bi obrnila na glavo. Vrvice bi najbrž razrezala na tisoč koščkov in jih ne bi znala sestaviti skupaj. Pomembno je, da začnemo z enostavnimi triki. Za otroke imam na spletni strani virtualne tečaje čaranja, da se čaranja lahko nauči vsak med nami. Vpis v tečaj je brezplačen. Pripomočke že imamo doma, saj so to to kozarčki, vrvice, prtički, elastika, papirčki, vžigalice, zobotrebci, karte in podobno.

Nekaterim čarodejem so v pomoč živali – zajci ali golobi. S katerimi najraje ustvarjaš ti? Če bi lahko za svoje like uporabljal moje živali, katere bi bile?

Iz etičnih razlogov uporabljam plišaste živali. Prave živali trpijo – cirkus, kletke in transport niso njihov naravni prostor. V moji predstavi že nastopa opica Rudi, podobna je Alfredu. Konj pa je prevelik, nisem več tehnik jahanja.

Čarovnija je pravzaprav tudi zabava, igra. Katero igro bi se igral mano? Bi mi morda pričaral kakšno svojo?

Ti nam svetuješ, naj na celotno življenje gledamo kot na igro. Na vse situacije lahko gledamo na pozitiven, zabaven način. Midva bi zagotovo kartala, kartanja sem že več, saj karte ves čas uporabljam pri svojih trikih. Igrala bi vse od enke do remija. Čeprav nisem prepričan, da bi upoštevala moje nasvete in bi zelo hitro ustvarila svoja, nova pravila.

Starši te lahko povabijo tudi na otroško rojstnodnevno zabavo. S čim presenetiš otroke?

Tematike rojstnih dni so različne. Poskrbim za to, da je slavljeneč glavni čarodej, saj je rojstni dan njegov dan in mora biti v ospredju oseba, ki slavi.

Rapersko-literarni tandem Trkaja in Igorja Saksida

Slovenski raper Trkaj je s poznavalcem mladinske književnosti dr. Igorjem Saksido izbral in na svoj način interpretiral raznovrstno otroško poezijo slovenskih pesnikov: Otona Župančiča, Toneta Pavčka, Andreja Rozmana Roze in še mnogo drugih. Pika je po koncertu navdušena odhitela na intervju.

Bi s svojim dinamičnim rapanjem lahko odrapal tudi zgodbo o meni?

Ja, seveda lahko. Nogavička Pika vsem zasika, Ficko skoči ji na ramo in naredi še dodatno dramo. Da postane še huje, Igor nadaljuje. Pika Nogavička ima rdeča lička, ko poezijo bere, se rap na ful dere.

Katere zgodbe, zbirke otroških poezij ali iger so bile vama v otroštvu najljubše?

Trkaj: Najbolj všeč mi je bila Doktor Jojboli – ena verzija je napisana kot proza, druga pa v liriki.

Igor: Najbolj všeč mi je poezija Toneta Pavčka, saj je raznovrstna, besedila so primerna tudi za najmlajše, takšna je recimo tudi zbirka Čenčarije. Majnice, Fulaste pesmi so primerne za najstnike. Zbirka Majhen dober dan pa je namenjena odraslim. Delo z Rokom zame predstavlja odkritje, da se lahko vrhunski klasika predela v rap. Ne poznam nobenega projekta, ki bi bil podoben najinemu, morda ni nikjer drugje na svetu česa takšnega.

Rap je tudi igra – z besedami in rimami. Od kod dobivaš ideje za tako hudomušna besedila?

Smisel za to imaš v sebi. V nekem momentu me je prešinilo, da bi lahko začel s projektom Repki. Z besedili, ki mi jih je pripravil Igor, sem začutil posebno povezavo, pojavile so se iskricice. V nekem trenutku so začele ideje kar deževati. Poleti 2019 sem Igorju poslal prvih 20 demo posnetkov. Med karanteno se je vse skupaj izoblikovalo.

Za tako energične nastope morata zagotovo ogromno delati na tem, da ohranjata otroka v sebi. Na kakšen način to počneta?

Trkaj: S čim več rapanja. Pri tem mi zelo pomagajo pogovori z Igorjem.

Igor: Ravno danes sem razmišljal o tem – ugotovil sem, da se danes prvič nisem bal nastopati. Prvi rap nastop z Rokom je zame predstavljal veliko stresnih obremenitev. Na vajah sem ponavljal besedila, ki sem jih očitno že znal, a se vseeno nisem hotel motiti. Pri vsakem nastopu se oblikuje drugačna energija.

Katera tvojih pesmi je po tvojem mnenju najbolj primerna za ježo konja?

Jezdi, jezdi z mano, to je remiks komada Dih z mano. Zdaj delam na besedilu poezije Lepe Vide. Mislim, da bo najbolj primerna ta, saj Vida v besedilu jezdi.

Enci benci Katalenci

Katalena je slovenska etno skupina, ki ustvarja čarobno mešanico slovenske folklore in moderne rock glasbe. Njihova šesta plošča, namenjena otrokom – Enci Benci Katalenci – za navdih jemlje izštevank. Album so nato priredili tudi za gledališki oder. Predstavo so si lahko ogledali in glasbi prisluhnili tudi obiskovalci Pikine dežele. Pri tem so neizmerno uživali. Skupina ima kar nekaj članov: Vesna Zornik, Polona Janežič, Boštjan Gombač, Tibor Mihelič Syed, Boštjan Narat in Robert Rebolj. Radovedni Piki pa je na vprašanja odgovarjal Boštjan Narat, ki v skupini igra na kitaro in banjo. Eri beri muzikeri, vija vaja ven!

Enci benci Katalenci je album, poln pesmi izštevank, katera je tvoja najljubša izštevanka?

To bi se pa težko odločil. Veliko časa smo se ukvarjali z njimi, ko smo pripravljali album in takrat, ko smo pripravljali predstavo. Nekako se navežeš na vse. To je tako, kot da bi te vprašali, kateri otrok ti je najljubši in seveda odgovora na to vprašanje ni.

Zakaj ste se odločili narediti album za otroke?

Od tega je že šest let in verjetno je bilo povezano s tem, da smo sami začeli postajati starši. Začeli smo si ustvarjati družine in takrat te začenjajo zanimati druge stvari kar se tiče umetnosti za otroke. Hkrati pa se mi zdi, da je to neko področje, na katerem je sicer na voljo ogromno stvari, ogromno neke muzike, ogromno nekih risank, takih in drugačnih, umetniških in pol-umetniških izdelkov. Ampak marsikdaj se to počne nekako z levo roko, premalo zahtevno, včasih tudi premalo kakovostno. Zdi se mi prav, da je čim več kvalitetnih izdelkov za otroke, ker je zelo pomembno, da ko smo majhni, poslušamo in gledamo dobre in lepe stvari.

Pred kom imate večjo tremo nastopati – pred odraslimi ali otroki in pred kom raje nastopate?

Oboje ima svoj čar in trema je vedno prisotna. Trema mora biti vedno zraven, da človek ne dela stvari z levo roko. Razlika pa je predvsem v tem, da otroška publika ni prav nič fina. Otroci se ne delajo fino in jasno pokažejo, če si jih prepričal ali ne, če si jih osrečil ali ne. Pri otrocih vedno veš, pri čem si. Odrasli znamo pa kdaj tudi lagati in si kaj izmisliti ali pa olepšati in to je ta bistvena razlika.

Tudi danes je čudovita predstava prepričala in osrečila otroke.

Absolutno in imamo tudi zelo lepe izkušnje. Predstava je praktično vedno lepo sprejeta. Ampak nikoli ne veš, nič ni samoumevno.

Ste imeli kaj časa in se sprehodili po mojem mestu in poskusili slastne čalapinke?

Konkretno čalapink ne, žal. Mogoče bo zdaj čas, ko pospravimo vse skupaj. Smo se sprehodili seveda, ker smo imeli vmes med predstavama nekaj časa. Naslednje leto se bom potrudil, da pridem. Seveda ne sam, ampak s svojimi otroki, da tudi oni doživijo tvoje mesto.

Če bi se lahko teleportiral kamorkoli po svetu, kam bi šel?

Domov in da mi ni treba vsega na odru pospravljati in nositi. V tem trenutku je to edini odgovor. Če pa razmišljam malo širše in da rečem bolj ustvarjalno, bi se teleportiral na Transibirsko železnico. To si blazno želim, da bi se enkrat peljal. Ampak to pa je ravno obratno od teleporta, pot je res dolga. Ampak recimo, da bi se teleportiral na prvo postajo in potem imel tistih 14 dni časa, da se vozim z vlakom.

Letos sem zaukazala »Igra za vse!« Katera igra je bila tvoja najljubša v otroštvu in katera zdaj?

Zdaj je zame kot odraslega najlepša igra to – muzika, gledališče. S tem se ukvarjam in to je moje delo. Kar je hkrati tudi igra in srečen sem, da imam tako lep poklic. Težko bi rekel, kaj je bila moja najljubša igra v otroštvu. Predvsem sem vedno rad počel stvari z drugimi. Vedno sem se rad igral v družbi, čeprav sem po drugi strani znal biti tudi sam. Danes pa se najraje igram s svojima otrokoma, sledim tistemu, kar je njima všeč, poskušam biti dober soigralec, kar ni vedno lahko. Otroci, sploh lastni, so kar zahtevni soigralci.

Če bi mene, Piko, sprejeli v vaš bend, kakšne naloge bi imela?

Si izjemno močna, zato bi te zagotovo poprosili, da tudi kaj primeš in pomagaš nesti. Seveda si še marsikaj drugega. Si tudi izjemno pogumna in bi nam zagotovo prišla prav pri preganjanju treme. Si tudi zelo pametna in bi te zagotovo lahko vprašali za nasvet, ko ne vemo, kaj in kako bi. Kar se petja tiče – ne spomnim se, da bi Pika slovela kot strašno dobra pevka. Kar pa sem že prej omenil in je zelo pomembno, si zelo pogumna. In tudi pri petju in muziki potrebuješ pogum in srce. Včasih je to bolj pomembno kot to, kako točen, natančen in vrhunski si. Bolj pomembno je, da poješ naglas in s srcem. In ti, Pika, to zagotovo znaš. Zato bi se ujela z našim bendom.

Glasbeno pripovedovanje Romane Kranjčan

Pika si šteje v čast, da njen festival z veseljem redno obiskuje tudi slovenska glasbenica Romana Kranjčan, ki slovi po izvrstnem izvajanju avtorskih pesmi za otroke. »Tako smo plesali, da bi skoraj zavrteli svet v nasprotno smer,« se Pika kar ni mogla nehati vrteti..

Izdala si kar nekaj knjig – Murenčki, Šola za klovne, mali zvezek, Poj z menoj, Mišek Miško in Belamiška. Si kdaj razmišljala, da bi morda napisali kakšno knjigo, posvečeno Piki Nogavički?

Zanimivo vprašanje, ki mi ga še niso zastavili. Zakaj pa ne! Si zelo simpatično dekle in posvečenih ti je že kar nekaj pesmi in knjig. Morala se bi spomniti nekaj originalnega, drugačnega.

Tema letošnjega Pikinega festivala je Igra za vse. S katerimi igračami si se najraje igrala kot majhna deklica? Si jim prepevala?

Zelo rade smo se igrale s punčkami, zbirala sem prtičke, nastopale smo, si pripravljale karaoke. Otroci so lahko pri igri zelo interaktivni, samo moramo jih znati pritegniti. Glasba mi je bila položena v zibelko – že kot majhna deklica sem zelo rada prepevala in že takrat sem vedela, da bom pevka, ko odrastem. Klavir sem začela igrati pri šestih letih. Kasneje sem igrala kitaro. Za otroke pišem glasbo in nastopam v muzikalih. Zelo veliko lepih stvaritev je nastalo za otroke.

Katera od tvojih pesmi se ti zdi najbolj primerna za rajanje s Fickom?

Vse so primerne. Ficko je zelo živahen, kar pomeni, da ima rad vse pesmi. Vseh mojih 200 pesmi je zbranih na digitalnih platformah. Ponosna sem na to, da lahko starši, vzgojitelji in plesni učitelji dostopajo do mojih pesmi.

Kako to, da si se odločila prav za pisanje otroških pesmi?

Odločitev je bila spontana. Sprva so bile pesmi namenjene mojim otrokom. Otroci so uživali ob poslušanju. Tako je nastalo tudi veliko plesnih predstav in muzikalov. Pred kratkim smo imeli premiero glasbene predstave Na dvorišču. Z Damjanom Malalanom sva ustvarila muzikal na besedilo pesmi Ferija Lainščka.

Imaš tudi gusarsko solo uspešnico. Ima morda kakšno povezavo z mano in mojimi gusarji?

Ne, to je stara verzija, ki je nastala spontano. V vročem vremenu jo zapojem z veseljem, saj spominja na morje, na počitnice. Spominja pa nate in na gusarje.

Si morda že kdaj jezdila konja? Bi se preizkusila v moji vlogi?

Sem jezdila, vendar ne v okviru kakršne koli obveze ali hobija. V tvojem spremstvu bi si upala. V srcu sem Pika Nogavička.

Kamišibajkarka Vanja Kretič

Obožuješ ilustracije in pripovedovanje zgodbic, pa ne veš, kako bi to združil? Na pravi strani si. Predstavljamo ti kamišibaj. To je pripovedovanje zgodb ob slikah. Slike so vložene v lesene okvirje, pripovedovalec pripoveduje zgodbo in hkrati menja prizore. Si lahko predstavljaš, da so se v davnih časih vozili na kolesu in na takšen način pripovedovali zgodbe? No, tako se je vse skupaj začelo. Če bi otroci bili kamišibajkarji na kolesih, potem bi si lahko za nagrado privoščili sladkarije. Nastopajoči so namreč imeli na kolesih poseben zabojček, v katerega so jim ljudje za nagrado dajali sladkarije. Kako bi se to splačalo! Pripovedovalci so bili zelo skrivnostni. Ravno na najbolj napetih delih zgodbe so zapustili prizorišče in nadaljevanje pustili za naslednjič. Tudi Pika si je želela ogledati kamišibaj, zato je povabila prijateljico Vanjo Kretič.

Morda izvajaš kamišibaj delavnice za otroke?

Kamišibaj delavnic za otroke nimam, z največjim veseljem pa igram za njih.

Eden od tvojih kamišibajev govori tudi o meni. Nam lahko poveš kaj več o tem?

Naredila sem kratko interaktivno zgodbo o Piki, ki sem jo v soboto v Lutkovni četrti tudi odigrala. Zdi se mi zanimiva za otroke, ker imajo radi Piko Nogavičko in Pikin festival.

Tema letošnjega festivala je Igra za vse. Na kakšne načine vse se lahko igramo s kamišibajem?

Preko kamišibaja poslušajo zgodbe, rešujemo uganke in se učimo pesmic.

Katero igro se bi igrala z mano?

S tabo bi se vozila s kolesom po mestu.

S katerim od likov v zgodbah o meni bi najraje ustvarjala kamišibaj?

Seveda s tabo in gusarji.

Kako izgleda potek ustvarjanja kamišibaja in potem nastopa?

Najprej izberem zgodbo. Jo ilustriram in se pripravim na nastop tako, da se naučim besedilo.

Je kamišibaj namenjen zgolj otrokom ali širši publiki?

Kamišibaj je za vse starosti, imam pa različne zgodbe, ki so primerne za različno stare otroke ali odrasle.

Tanja uči capoeiro

Želiš biti gibčna kot Pika in delati akrobacije kot Ficko? Na plesnih delavnicah capoiere se tudi Alfred lahko nauči plesati. Zelo nenavadno ime za plesno delavnico, kajne? Capoeira je mešanica plesa in akrobacij, ki so jo izumili v Braziliji. Ne skrbi, ne bo ti treba odpotovati na trening čez veliko morje. Tanja Tajnik v Pipoca Academy te bo capoeire naučila v Velenju.

Tako si gibčna kot Pika Nogavička, si tudi tako močna kot ona, imaš še katere druge njej podobne lastnosti?

Mislím, da imam še eno njeno lastnost, da še vedno iščem otroško igrivost v sebi.

Katere akrobacije bi izvajala skupaj s Fickom?

Stoje na rokah, na glavi, premete, prevale, vse, kar gibčne opice počnejo.

Če bi šla na obisk k Piki Nogavički, katerega plesa bi se učili?

Capoie, seveda. Tale veščina je prav zanalašč zanjo.

Katerih je tistih 5 pikastih besed, ki opišejo tvojo delavnico?

Pika, veliko pik, akrobacije, gibčni kot opice.

Je kakšen skriti recept, kako se naučiti biti gibčen?

Vsakodnevni trening.

Bi si upala splezati na kakšno drevo s Fickom?

Zagotovo, mi plezamo po drevesih vsak dan, tako da se nam Ficko lahko pridruži.

Ali bi izvajala kakšne akrobacije na Alfredu?

Stoje na rokah, premete, to je prava športna disciplina. Če nam bo dovolil, z veseljem.

Nikoli odrasla Damjana Golavšek

Zagotovo poznaš avtorico otroških pesmi Damjano Golavšek. Če si prvošolček in si iz Velenja, si na Mestnem otroškem igrišču zagotovo rajal z njo, saj jo je Pika povabila na županov sprejem za prvošolčke. Letošnji sprejem je potekal malce drugače, a sta ga vseeno popestrila Pika in gusar. S svojimi vragolijami sta zabavala otroke. Manjkal ni niti Ficko, ki se je podil po otroškem igrišču in skakal med ustvarjalnimi delavnicami in drevesnimi krošnjami.

Imaš svoj glasbeni vrtec Muzikalček. Nam ga lahko predstaviš?

Muzikalček je glasbena delavnica, ki deluje v italijanski Stari Gorici. Slovenščino poučujemo preko glasbe. V času poučevanja v Ajdovščini in Ljubljani je bila to samo glasba.

V muzikalu Mamma Mia si igrala vlogo Tanye. Je zelo energičen lik – bi jo lahko kako povezala s Piko?

Lahko bi rekli, da sta si podobni, saj nista običajni. Obe gresta radi izven okvirja. Zelo sta posebni, nagajivi, veliko si upata.

Imaš kakšen poseben recept za ohranjanje otroka v sebi?

Odrasli moramo znati pripeljati tistega otroka iz sebe. Moramo ga najti za boljši svet. Ne smemo se ozirati na druge – smo takšni, kakršni pač smo. Na to moramo biti ponosni.

Katere so tiste stvari, brez katerih ne moreš živeti? Takšne, ki bi jih vzela na otok Taka-Tuka?

S seboj bi vzela svoje hišne ljubljence. Ne vem pa, kako bi vzela s seboj vsa drevesa in na kakšen način bi presadila vse rastline. Seveda bi s seboj vzela svoje najdražje. Ne smem pozabiti na vodo in banane.

Predstavljaš si, da nimaš nobenih omejitev in pravil. Kakšen bi bil tvoj idealen dan, preživet na pikast način?

Samo ležala bi in uživala v momentu.

Si bila kdaj ljubiteljica zgodb o Piki?

Seveda. Zase lahko tudi rečem, da sem ena taka Pika. Otroke spodbujam, da morajo tudi sami biti Pike Nogavičke in edinstveni.

Gorska dogodivščina z Urošem Kuzmanom

Po županovem sprejemu za novorojenčke se je na Mestnem otroškem igrišču začela predstava Greva pod objem Gora, v kateri nastopa tudi Velenjčan Uroš Kuzman. Piki je všeč, ker je komik, čeprav je tudi matematik. Pika sklepa, da rad hodi v šolo, kar Piki prav nič ne diši. »Ampak sva vseeno prijatelja, saj obema diši malica!« je zadovoljna Pika.

Bi me inštruiral?

S tabo bi se samo igral, saj ne hodiš rada v šolo. Mislim, da ti predmeti, s katerimi se jez ukvarjam, ne bi ležali. Učim matematiko – ne vem, če bi se znašla.

Je bila katera tvoja študentka podobna Piki?

Kakšna podobnost je že bila, imam nekaj svojeglavih študentov, vendar ni bilo hudo. Pika je zelo unikatna na tem področju.

Ali si ljubitelj mojih zgodb?

Nisem bil zbiratelj knjig Pika Nogavička, a jo poznam od malega. Zgodbe, ki jih najraje zbiram, nastanejo na Pikinem festivalu. Nekoč sem ga obiskoval kot mladenič, zdaj pa s svojimi otroki.

Kakšen bi bil tvoj dan preživet po pikasto?

Zbudil bi se ob sedmih zvečer, počival bi do osmih, ob devetih bi šel spat.

Katere družabne igre bi se igral z mano?

Človek, ne jezi se in mislim, da bi zmagala. Monopoly – zagotovo imaš veliko denarja v svojih skrinjah. Mogoče bi mi ga uspelo osvojiti.

Pika se poslovila

Pika se je 15. septembra poslovila. Z gusarjem sta na oder prinesla prazno skrinjo in se z županom Mestne občine Velenje Petrom Dermolom pogodila, da mu Pika vrne župansko lento in prepusti mesto, če župan do naslednjega leta napolni skrinjo, da bo lahko priredila naslednji, že 33. Pikin festival. Segla sta si v roko in pomahala obiskovalcem Pikine dežele, nato pa oder prepustila skupini Bepop Ladies.

»Hvala, da ste se igrali z mano!
Kmalu nas čakajo nove dogodivščine. Jaz se že veselim!«
je Pika zaklicala v slovo.

DELOVNI ČAS
32. PIKINEGA FESTIVALA

Sobota in nedelja:
 10.00–18.30
 Ponedeljek, torek in sredo:
 15.30–18.30

PIKINA POŠTA
 pika@velenje.si

PIKINA SPLETNA STRAN
www.pikinfestival.si

PIKASTE NOGAVIČKE PIŠEJO
 Vojka Miklavžina
 Tinkara Pokorny

FOTOGRAFIRAJO
 Ksenija Mikor
 Luka Štefulj
 Peter Žagar

LEKTORIRA JIH
 Katarina Rošer

UREJA JIH
 Tina Felicijan

OBLIKUJE JIH
 Peter Žagar

BERETE JIH
 Pikini zvesti prijatelji

Festival Velenje

ZP Metobčinska Zveza
 MS Prijateljevi
 Mladine Velenje

KNJIŽNICA
 VELENJE

... in številne druge organizacije, društva in podjetja Šaleške doline.